

Michael Ledwidge

PAHAN
TÄHTÄIMESSÄ

SUOMENTANUT MARJA MUTRU

KARISTO
HÄMEENLINNA

Englanninkielinen alkuteos *Run for Cover*

Copyright © 2021 by Michael Ledwidge

Suomenkielinen laitos © Karisto/Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-46501-0

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

Omistettu Lawtonin ja Luceyn perheille

PROLOGI

RETKI VUORISTOON

1

Maisema uinui edelleen pimeyden kätköissä ja nouseva aurinko oli vasta kalpea nauha tumman taivaan horisontissa, kun auto kääntyi patikkapolun alkupään kohdalla pois asfalttitieltä.

Chevrolet Tahoe eteni aluksi tasaista tahtia suurilla maastorenkaillaan. Rinteen jyrkentyessä sen ryömivä meno alkoi kuitenkin muuttua epävarmaksi ja poukkoilevaksi, ja kinttupolkua muistuttavan hiekkatien syvissä kuopissa pyörät pyörivät holtittomasti tyhjän päällä.

Vuorenrinteessä kuusisataa metriä ylempänä seisoi Yhdysvaltain kansallispuistoviraston metsänvartija Owen Barber korotetun pick-upinsa vieressä ja katseli Tahoeen ajovaloja, kun auto kiipesi kuivien preeriaruohojen ja kontortamäntyjen peittämää rinnettä vaivalloisesti ylös. Hetken päästä hän kääntyi ja kolautti kiikarit alas autonsa konepellille.

Barber oli parkkeerannut harjujen väliin jäävälle tasanteelle, jonka toiselta puolelta vietti alas aivan kuun kamaralta näyttävä louhikkoinen rinne. Louhikon luoteispuolella vaalenevaa taivasta vasten piirtyi valtavan vuorijonon siluetti, joka oli jyrkkä ja rosoinen kuin jonkin volatiilin osakkeen tuloskäyrä.

Barber rummutti rystysillään pick-upin kylkeä ja katseli majesteettista maisemaa.

Hän oli ollut 101. maahanlaskudivisioonan mukana Irakissa ja

Afganistanissa, mutta mitään läntisen Wyomingin vertaista hän ei ollut koskaan nähnyt.

Kului vielä melkein viisitoista minuuttia, ennen kuin Tahoe lopulta pääsi perille. Ensimmäisenä siitä astui ulos pieni kaljupäinen mies. Tetonin piirikunnan seriffi Jim Kirkwood.

”Huomenta, Owen”, Kirkwood sanoi ja ojensi Barberille kädessään olevan lämpimän terästermoksen.

”Huomenta, Jim. Kiitos”, Barber vastasi ja kääntyi katsomaan FBI:n agenteja, jotka Kirkwood oli kuskannut tänne tiettömien taipaleiden taakse.

Agenteja oli kaksi, mies ja nainen, ja molemmat istuivat edelleen seriffin autossa ja puhelivat keskenään. Barber näki tuulilasin läpi, että agenteilla oli yllään juuri samanlaiset tummansiniset tuulitakit kuin televisiossa.

Barber oli kaatamassa itselleen toista kahvimukillista, kun agentit viimein tulivat ulos.

Mies oli noin nelikymppinen ja tanakka, mutta kohtuullisen lihaksikas. Naisagentti oli nuorempi, Barberin mielestä noin kolmenkymmenenviiden. Nainen oli lyhyen puoleinen, mutta varsin sievä. Tiukan poninhännänkin kanssa.

Molemmilla oli fleecet tuulitakin alla ja jalassa vaelluskengät.

Joten ehkä he eivät olleet aivan idiootteja, Barber tuumi nostaessaan termosmukin huulilleen.

”Terve, minä olen Dennis”, miesagentti sanoi. ”Dennis Braddock.”

”Owen Barber”, metsänvartija vastasi ja kohotti termosmukia tervehdykseksi.

”Kiitos, Owen, että olit täällä vahdissa siihen asti, kun ehdimme paikalle. Arvostan sitä todella”, Braddock sanoi ja katsoi Barberia suoraan silmiin.

Barber nyökkäsi taas ja kulautti lisää kahvia.

Entinen sotilas, Barber päätteli. Mieheessä oli särmää. Tai ainakin tämä osasi antaa sen vaikutelman.

”Mikä noista on Grand Teton?” Braddock kysyi ja katseli tasan-

teen luoteispuolelle laskeutuvan louhikkorinteen yläpuolella nousevia epäsuhtaisia vuorenhuippuja.

”Se on tuo tuolla”, FBI:n nainen vastasi seisoen yhtäkkiä heidän rinnallaan.

”Eikö vain?” hän kysyi ja kääntyi metsänvartija Barberin puoleen säteilevästi hymyillen.

Tuuli tuiversi heidän ympärillään, kun Barber kumartui katsomaan naista, tämän vaaleanruskeita silmiä ja niiden loistetta.

”Olette aivan oikeassa”, hän sanoi lopulta ja vastasi hymyyn. ”Tuo se on.”

”Tämä tässä on agentti Hagen”, Braddock esitteli.

”Sano vain Kit”, nainen pyysi ja väläytti taas hymyn.

Tuollaisista hymyistä voisi oppia tykkäämään, Barber tuumi.

”Miten kauas alas pitäisi päästä?” Braddock kysyi ja katseli tasanteelta alas louhikon sinisiin varjoihin.

”Vähän yli kilometrin verran, mutta laskeutuminen on vaivaloista. Polku on melko jyrkkä”, Barber vastasi.

”Meille kerrottiin, että juuri sinä löysit sen ruumiin”, seriffi Kirkwood sanoi.

Barber nyökkäsi nielaisten loput kahvistaan ja kiersi sitten taas mukin tiukasti termoksen suulle.

”Eilen auringon laskiessa”, hän sanoi ojentaessaan termoksen takaisin seriffille. ”Saimme eräältä retkeilijältä ilmoituksen valosta, joka oli näkynyt tuon vasemmanpuoleisen kukkulan rinnettä seuraavalla polulla, joten kävin tutkimassa paikan. Pari kesää sitten Idahossa oli yhdellä tyypillä ruuvi löysällä ja mies sytytti kahden ja puolen sadan neliökilometrin kokoisen alueen palamaan, joten meidät lähetetään nykyään kiireen vilkkaa pahantekijöitä etsimään.”

”Jaa, pahantekijöitä?” agentti Braddock tuumi ja tiiraili alapuolella aukeavaa maisemaa.

Barber nyökkäsi.

”Jep”, Braddock jatkoi viimein. ”Niiden perään meidätkin aina lähetetään.”

Kit Hagen laskeutui kivikkoon johtavaa jyrkkää ja mutkittelevaa polkua ja oli hiestä märkä jo alle kolmessa minuutissa.

Hän ei ollut elässään nähnyt niin paljon kiveä. Kivisiä vuorenharjanteita, rinteitä, louhikoita ja rotkoja. Kivi oli tuhkanharmaata. Hän katseli kattilamaista laaksoa, ja koska hän oli syntynyt ja kasvanut Los Angelesissa, kaikista maailman asioista se muistutti hänen mielestään eniten Dodger Stadiumia. Näytti siltä kuin Jumala olisi veistänyt vuorenrinteen kallioon valtavan baseballstadionin ja he olisivat parhaillaan olleet laskeutumassa piippuhyllyltä alas kentälle.

Äkkiä alemmaa polun varresta kuului putoavien kivien rytinää, ja se sai Kitin pysähtymään niille sijoilleen. Hän näki, kun Braddock singahti salamana eteenpäin ja tarttui seriffi Kirkwoodia takin-kauluksesta hetkeä ennen kuin tämäkin olisi pudonnut.

”Kiitos”, seriffi sanoi, otti askeleen oikealle ja kurkisti polun reunan yli.

Kit Hagen vilkaisi miesten mukana alas kohdasta, missä yhtäkkiä olikin jyrkänne. Neljän tai viiden kerroksen korkuisen pudotuksen alapuolella virtasi puro, joka mutkitteli vehreänä ja solisevana terävä-reunaisessa rotkossa vuorelta alas.

”Onpa aika jyrkkä”, agentti Braddock sanoi silmät suurina ja nyökkäsi Kitille.

He jatkoivat laskeutumista. Metri kahdeksankymmentäsenttiä pitkä ja leveäharteinen vastaava erikoisagentti Dennis Braddock

näytti lyhyiksi kynityissä hiuksissaan enemmänkin terästehtaan työnjohtajalta tai rugbyyn ammattilaispelaajalta kuin FBI:n agentilta. Kun Braddock oli ollut FBI:n koulutuskeskuksen henkirikokurssilla, hänen vaimonsa Anna oli yrittänyt urhoollisesti pehmentää tämän entisen merijalkaväensotilaan järeää ulkomuotoa ja kirveellä veistettyjä piirteitä vaaleilla kangashousuilla, tweedtakeilla ja pappasolmioilla. Se ei ollut kuitenkaan tuottanut tulosta.

”Katsokaa, mihin astutte”, metsänvartija Barber varoitti alempaa polulta.

Hagen hymyili nähdessään hontelon metsänvartijan sukeltavan valtavan oksattoman pystyyn kuolleen männynrungon alitse, joka sojotti polun yllä luvattoman härskissä asennossa.

Hän hymyili edelleen tuolle hupaisalle puulle, kun polku viitisen-toista metriä alempana tuli lopulta tasaiselle maalle. Nyt kun Kit seisoi louhikon alapäässä, korkeat kiviseinät eivät muistuttaneetkaan enää Dodger Stadiumia.

Hänen hymynsä haihtui, kun hän vilkaisi muutaman autonmitan päässä olevan kiviröykkiön suuntaan ja näki viimein sen, mitä he olivat tulleet tänne katsomaan.

3

Kahden jumppapallon kokoisen kivenlohkareen välissä kymmenisen metriä polulta oikealle sojotti jalkaterä.

Kalv akka paljas jalka, joka näytti kuuluvan nuorelle naiselle.

Lohkareiden vuoksi ruumiista ei näkynyt muuta.

Onneksi, Kit Hagen ajatteli.

Hän ja Braddock vilkaisivat hämärässä louhikossa synkkinä toisiinsa.

”Mihin aikaan tulit tänne eilen illalla?” Braddock kysyi metsänvartijalta ottaessaan reppua selästään.

”Siinä vähän kahdeksan jälkeen”, Barber vastasi. ”Taisi olla seitsemän yli kahdeksan. Se lukee autossa olevassa raportissani.”

”Eikä kukaan muu ole ollut täällä? Ei myöskään kukaan esimies tai työtoveri?” Braddock kysyi.

”Ei kukaan”, Barber vahvisti. ”Ellei joku sitten ryöminyt autoni alitse viime yönä. Kolmekymmentä metriä polkua alas on kivivyöry. Käyttämämme reitti on ainoa tie tänne ja takaisin.”

”Riittää jo”, seriffi Kirkwood sanoi agentille. ”Ei meiltä kukaan ole käynyt täällä selfieitä ottamassa, jos sinua sellainen huolettaa. Olisin heti puhelun saatuaamme halunnut ottaa piirikunnan henkirikostutkijat mukaani, mutta Kansallispuistovirasto käski odottamaan. Tiedänhän minä, ettei nyt olla missään Washingtonissa, mutta kyllä me maalaisjuntitkin osaamme toimia ammattimaisesti.”

”Olet siis ollut täällä koko yön?” Kit Hagen kysyi Barberilta. Barber nyökkäsi.

”Ei se haitannut. Ei minulla ole mitään ylitöitä vastaan.”

”Oletan, että sinulla on samat saappaat jalassasi”, Braddock sanoi ja istui kivelle vetämään parin sinisiä muovisuoja jalkineidensa päälle.

”Jep”, hontelo metsänvartija vastasi ja vilkaisi alas Red Wing -bootseihinsa. ”Nämä on tuskin edes sisään ajettu.”

”No niin, herrat. Voitte jäädä tähän odottamaan”, Braddock sanoi ja heitti Hagenille parin kumikäsineitä. ”Tähän ei mene kauan. Menemme vain tuonne katsomaan tilannetta ja otamme muutamia valokuvia. Sitten suuntaamme takaisin ylös. Tiimimme muut jäsenet tulevat tänne tekemään myöhemmin täyden rikospaikkatutkimuksen.”

”Onko teillä kummallakaan muuten puhelinta?” Kit Hagen kysyi. ”Jätin omani autoon.”

”Ei, olen pahoillani”, Barber sanoi ja taputteli taskujaan. ”Minunkin on autossa.”

”Minulla on puhelin, mutta kenttää on turha etsiä”, seriffi Kirkwood sanoi ja otti takintaskusta älypuhelimien.

”Hän on oikeassa”, Barber vahvisti. ”Lähin tukiasema on viidenkymmenen kilometrin päässä. Jos haluatte soittaa jonnekin, ainoastaan autossani olevan radiopuhelimen signaali on tarpeeksi voimakas kantaakseen asemalle asti.”

”Ei minulla se ollut mielessä”, Hagen sanoi alkaessaan kiskoa kameralaukkunsa vetoketjua auki. ”Tarvitsemme videokameraa. Voisitko kuvata työskentelyämme täältä käsin? Monesti unohtamme, mihin olemme jo astuneet ja muuta vastaavaa, joten olisi hyvä saada vastaisen varalle jokin dokumentti.”

”Tottahan toki”, seriffi Kirkwood sanoi ja nousi kiveltä, jonka päällä oli istunut.

Hän laittoi lukulasit nenälleen ja alkoi naputella ja pyyhkiä puhelimen näyttöä etusormellaan.

”Sanokaa muikku”, Kirkwood kehotti ja oli juuri nostamassa puhelinta ylös, kun jostakin heidän yläpuoleltaan kajahti ensimmäinen kiväärinlaukaus, ja tappaminen alkoi.

Westergaard makasi kolmesataa metriä ylempänä louhikon luoteispuolella, kaareutuvan kallioseinämän kätköissä. Hän näki pääosuman saaneen seriffin horjahtavan ja häviävän tähtäimen ristikosta juuri samalla hetkellä, kun hän veti silkinpehmeästi liikkuvaa lukkoa taakse ja antoi sen liukua takaisin.

Westergaard käänsi kivääriä aivan hivenen vasempaan saadakseen miespuolisen agentin tähtäimeen. Saksalainen huippuoptiikka teki hahmosta valtavan, ja Westergaard niittasi miestä samanlaisella .338 Lapua Magnum -patruunalla niskaan aivorungon alapuolelle.

Kiväärinlaukauksen kajahdus pauhasi paljailla kallioilla, kun ampuja veti lukon uudestaan taakse. Mies kääntyi taas siihen suuntaan, missä toiset kaksi olivat juuri olleet, mutta nämä olivat tehneet viisaasti ja heittäytyneet aukealla olevien pienempien kivenmurikoiden taakse.

Westergaard katseli kärsivällisenä. Hän oli pannut suuhun pikkukiven seurattessaan ryhmän kulkua polkua alas, ja nyt hän punnitsi tilannetta ja pyöritteli tyyneesti pikkuista basaltinpalasta kielellään.

Metsänvartija ja nainen olivat nalkissa muutaman kulmikkaan kivenmurikan muodostaman röykkiön takana. Lohkareet olivat itse asiassa melko pieniä, jokainen vain noin minibaarin kokoinen.

Eipä paljon häitää, mies tuumi ja räpytti silmänsä Schmidt & Benderin kiikaritähäimen takana.

Sitten hän venytteli leukaperiään säämiskällä pehmustettua AW:n tarkka-ampujakiväärin poskipakkaa vasten.

Hänen ei tarvitsisi odottaa kuin sekunti tai kaksi.

Itse asiassa ei niinkään pitkään. Kahden lohkaréen välissä näkyi liikettä, ja samassa metsänvartijan kengänkanta oli aivan tähtäimen ristikon keskellä.

Westergaard makasi katsellen sitä rauhallisesti hengittäen. Kanta oli paksu ja karhea, ja saappaat olivat hienoa punaruskeaa nahkaa ja näyttivät kalliilta.

Metsänvartija todennäköisesti rasvasi ne joka ilta ennen nukku-
maanmenoa jollakin erityisesti vaelluskengille tarkoitettulla kenkä-
rasvalla, niin kuin partiossa oli opetettu, tappaja tuumi.

Hän ajatteli FBI:n naista, joka oli miehen seurassa. Aikamoinen pikkupakkaus. Hän mietti, mahtoiko naista himottaa metsänvartijan läheisyys, kun he kykkivät yhdessä aivan toisiinsa painautuneina. Mies oli vanhemmanpuoleinen mutta karskin tiukkavatsainen kolli. Jotkut pitivät nimenomaan vanhemmista miehistä, eikö totta? Westergaard jos joku tiesi sen.

No jaa. Työt odottavat, hän mietti, painoi silkinpehmeää liipai-
sinta ja pamautti metsänvartijan hienon saappaan tuusan nuuskaksi.

Kiväärinluoti iski kuin moukari, ja Owen Barber oli varma, että koko oikea jalka oli mennyttä. Hän katsoi alas tuhoutuneeseen saappaaseen, heilutti kaikkia viittä varvastaan ja näki, että jotenkin ihmeen kaupalla luoti oli vain uurtanut kengänkantaan terävän vaon.

Barber riisui saappaan rippeet ja makasi maassa hengittäen harkitun hitaasti, jotta saisi hulluna hakkaavan sydämensä rauhoittumaan. Hän vilkaisi alas Kit Hageniin, joka lepäsi kasvot hänen rintaansa vasten ja vapisi. Barber huomasi naisen olevan henkisesti shokissa ja edelleen hämärän rajamailla.

Sitten hän vilkaisi seriffi Kirkwoodia ja agentti Braddockia, jotka makasivat puhki ammuttuina kivikossa.

Sieltä ei löytynyt syyllistä, hän ajatteli.

Barber puristi kätensä tahtomattaan nyrkkiin, sillä hän ikävöi M4-karbiiniaan, jonka kanssa oli nukkunut Hindukuš-vuoristossa yli vuoden. Juuri nyt hän tekisi mitä vain saadakseen sen alaosaan kiinnittyvän M203-kranaatinheittimen. Voi helvetti, miten hän oli rakastanut aseiden 40-millisiä ammuksia, niiden kuparista hajua, lataamisen tuottamaa kuivaa tussahdusta, liipaisimen kevyttä nak-sahdusta ja pehmeää ukkosenjyrähdystä, kun ammuksia putosivat kolmensadan metrin päässä maahan.

Olisivatpa toiveet sirpaleammuksia, hän mietti, kun nainen tarrautui häneen varsin vähäistä suojaa tarjoavan kiven takana entistä tiukemmin.

*Niinpä niin, Barber ajatteli ja katsoi edelleen tummalle aamu-
taivaalle. Onhan tätä tehty ennenkin. Ollaan tuliasemassa, ja jonkin
matkan päässä on tarkka-ampuja. Mikä on suunnitelma?*

Ensiksi oli selvitettävä, mistä laukaukset tulevat. Oli saatava
koordinaatit. Sitten piti päästä radiopuhelimen luo. Afganistanis-
akin radiopuhelin oli elämänlanka.

Siinä se. Oli selvitettävä koordinaatit ja päästävä radiopuheli-
meen. Se oli suunnitelma.

Pysy paikallasi, senkin murhanhimoisen kusipää, Barber ajatteli
ja kiemurteli hyvin hitaasti selällään hiekassa kohti seriffin ruumista.
Kutsun ilmatukea pääsi menoksi.

”Odota!” Hagen sanoi.

”Rauhoitu. Kyllä tästä selvittää”, Barber vastasi, kurkotti niin
kauas taaksepäin kuin pystyi ja hämmästeli itsekin äänensä rauhalli-
suutta. Hän onnistui juuri ja juuri nappaamaan kuolleen seriffin
kännykän hyppysiinsä.

Hän käänsi puhelimen toisinpäin ja nosti sen kasvojensa eteen.
Videokamera kuvasi edelleen, ja aikakoodi juoksi näytön alaosassa.
Puhelin oli jo alkanut nauhoittaa.

Hyvä, Barber tuumi. Hän työnsi kameraa linssin verran kiven-
lohkareen takaa esiin ja skannasi edestakaisin.

Laukaus tuli sekunnin murto-osaa myöhemmin, ja se lohkaisi kiven reunasta ison palan aivan Barberin kasvojen yläpuolelta. Pelikorttien kokoiset terävät kivensirut satoivat molempien päälle ja peittivät heidät harmaaseen kivipölyyn, joka oli hienoa kuin talkki.

Millä poika oikein ammuskeli? Barber mietti yskiessään. *Howitzerillako?*

Hän nuolaisi peukalooaan, pyyhki pölyt kuin ihmeen kautta ehjänä säilyneen puhelimen näytöltä ja toisti sen nauhoittaman videon.

”Ahaa, siellähän sinä olet. Sano muikku, senkin runkkari”, hän sanoi nähdessään videolla suuliekkin.

Barber katsoi videon uudestaan, pysäytti sen ja suurensi pysäytyskuvaa. Ampuja oli kivenlohkareiden takana vasemmalla kohoavan louhikkorinteen harjanteella. Mies oli hyvin suojautunut, ja vain aseensa piippu oli näkyvässä. Näytti siltä kuin hän olisi rakentanut kivistä jonkinlaisen ampumasuojan.

Hullunkurinen ajatus juolahti Barberin mieleen, kun hän zoomasi pysäytyskuvaa: *Tahvo Soranen veti herneen nenään*. Hän arvioi etäisyyttä. Ainakin viisisataa metriä. Korkeuseroa joutui myös kompensoimaan jonkin verran.

Tahvolla oli homma hanskassa, Barber mietti. *Hieno juttu.*

No niin, koordinaatit hallussa. Nyt jutun haastavampaan osuuteen.

”Kuule, Kit. Onko sinulla palvelusaseesi?” Barber kysyi rauhalli-

sesti agentilta, joka tärisi nyt hieman vähemmän mutta oli edelleen hänessä kiinni kuin punkki.

Nainen ojensi välittömästi Barberille jotakin. Se oli pieni varaase, Glock 27.

”Montako ammusta? Kymmenen?” Barber kysyi.

”Ei, yksitoista. Yksi on pesässä”, agentti sanoi ja painoi päätään Barberin vatsaa vasten.

Hänen omassa Glock 20 -pistoolissaan oli kuusitoista, ja hänellä oli toinenkin lipas, joten montako siitä tuli yhteensä? Neljäkymmentäkaksi?

Neljäkymmentäkaksi, hän mietti huultaan purren. Se ei ollut paljon.

Ja toinen seikka, mikä ei kerta kaikkiaan ollut tippaakaan heidän edukseen, oli etäisyys. Viisisataa metriä ylämäkeen käsiaseella oli täysin naurettavaa. Tähän paskiaiseen osuminen oli kuin löisi silmät sidottuina golfissa holarin.

Mutta toisaalta, hänen tarvitsi vain ampuu muutama osuma kohtuullisen lähelle, jotta paskiainen pitäisi päänsä piilossa. Tälle agenttityöllekin oli juuri selviämässä, että aseella ampuminen oli jo jotain, mutta ammutuksi tuleminen oli ihan oma juttunsa.

Mitä muutakaan he voisivat tehdä?

Mitään muuta suojaa ei yksinkertaisesti ollut. Mies tarkkaili heitä kulhomaisen laakson harjalta, ja jos hän saisi heidät riviin tuohon rinteeseen, he olisivat joka tapauksessa mennyttä kalua.

”No niin, Kit. Katsopa tätä”, Barber sanoi ja näytti naiselle videota. ”Huomaatko, missä tuo pelle on? Täällä, meistä vasemmalle. Nyt teemme näin, Kit. Minä ammun häntä kohti sillä aikaa, kun sinä juokset autolle soittamaan apua. Aion ampuu neljästi verkkaiseen tahtiin. Neljännellä laukauksella – tai vaikka jo kolmannella – sinä juokset ja etsit uuden suojan, sopiiko? Odotan kaksikymmentä sekuntia, että ehdit vetää henkeä, ja sitten ammun taas neljä kertaa. Joka kerralla sinulla on neljän laukauksen verran aikaa juosta. Samalla sinun on löydettävä uusi kivi itsesi ja tämän harjanteella

olevan luuserin väliin, onnistuuko? Paska juttu, mutta näin meidän on nyt tehtävä. Juoksisin itse, mutta näyttää siltä, että minulla on tällä hetkellä saapasvajausta, ja joka tapauksessa ammun hieman paremmin kuin juoksen.”

”Okei”, agentti Hagen sanoi ja pakotti urhean hymyn kauhistuneille kasvoilleen. Hän veti syvään henkeä, irrottautui hitaasti Barberista ja kohottaui polviensa varaan.

Barber yllätti jopa itsensä ojentaessaan kätensä ja koskettaessaan naisen kyynelten kirjomaa poskea.

”Sinä pystyt tähän, Kit”, hän sanoi.

Nainen nyökkäsi.

”Muista etsiä suojaa jo juostessasi. Minulla on autossa sikspäkki hätätilanteiden varalta, ja kymmenen minuutin kuluttua kaadamme jo kaljaa toistemme päälle ja laitamme paskiaista grilliin, sopiiko?”

”Sopii”, nainen vastasi.

”Lasken kolmeen”, Barber sanoi ja veti ascensa kotelosta. ”Valmiina? Yksi, kaksi...”

Westergaard tähtäsi edelleen kohtaan, josta puhelin oli putkah-
tanut esiin, kun tulitus alkoi viitisen askelta siitä oikealle.
Hän sukelsi maahan kuullessaan luodin ujeltavan ja kimpoavan
kivestä aivan hänen alapuolellaan. Saatuaan kahden seuraavan
laukauksen jälkeen silmänsä taas tähtäimeen hän näki, että nainen
sukelsi toisen kivenlohkareen taakse kymmenisen metriä polkua ylös.

”Jaaha, te haluatte sittenkin leikkiin mukaan”, tappaja sanoi
ja hymyili pirstoessaan yläreunan kivestä, jonka taakse nainen oli
kadonnut.

Westergaard poisti ensimmäisen lippaan ja oli juuri naksautta-
nut toisen paikoilleen, kun pistooli alkoi tulittaa uudestaan. Yksi
ammuksista osui nyt vain kolme metriä hänestä alaspäin. Uusi neljän
sarja. Metsänvartija tikkasi askel kerrallaan rinnettä ylös. Käsiaseella!

”Kelpo veto, metsänvartija”, Westergaard myönsi.

Hän odotti, ja kun neljän sarja kuului kolmatta kertaa, hän
käänsikin huomionsa ylemmäs polulle, missä naisagentti lähti taas
liikkeelle piilostaan. Hän siirsi jyvän juoksevan naisen selkään ja
painoi kevyesti herkkävireistä Euro-liipaisinta.

Kiväärinperä potkaisi miestä olkapäähän, kun luoti porasi siis-
tin reiän agentin yllä olevan FBI:n kenttäpusakan keltaisen F-kir-
jaimen yläosaan. Nainen otti vielä kolme juoksuaskelta ja lensi sit-
ten rähmälleen pää edellä ja kädet oikosenaan kuin kakkospesälle
syöksyvä etenijä.

”Palo!” tappaja huudahti hylsyä poistaessaan.

Hän vilkaisi jälleen metsänvartijan aseisiin, sillä tämä oli lakanut ampumasta. Kun Glock ilmaantui kaksikymmentä sekuntia myöhemmin samaan paikkaan lohokareen yläpuolelle, se oli täsmälleen keskellä tähtäimen ristikköä.

Tappaja painoi liipaisinta. Käsiase lensi ilmaan veriroiskeiden kera.

Oli pitkään hiljaista, ennen kuin kuului metsänvartijan jumalaton karjahdus.

”Viimeinkin”, Westergaard sanoi ja venytteli jäykkää niskaansa noustessaan kiväärin kanssa ylös.

Hän kompuroi kivikon poikki satakunta metriä oikealle, kävi makuulle, asetti ampumatuen paikoilleen ja vilkaisi taas rinnettä alas.

Hän näki, että tohjoksi ammuttua kättään pitelevä metsänvartija oli nyt täysin suojaton.

Tappaja ei löytänyt esteetöntä ampumalinjaa niitatakseen miestä päähän, sillä tiellä oli ärsyttävä kivenmurikka, mutta hän onnistui ampumaan ensin yhden laukauksen ja sitten nopeassa tahdissa kaksi ylös rintaan.

”Halki, poikki ja pinoon”, Westergaard mutisi katsellessaan, kun metsänvartijan käsivarret retkahtivat sivuille.

Metsänvartija jäi valumaan kuiviin kivenlohkareelle, ja tappaja nousi seisomaan ja tervehti häntä kaksi sormeaa oikean silmäkulman yläpuolella kuin partiolainen.

”Ainakin sinä yritit, veliseni”, hän sanoi.

Kuka nykyään enää edes yrittää.

Tappajalta meni alle viisi minuuttia kerätä hylsyt ja pakata vehkeensä, ja toiset kaksikymmentä kompuroida louhikkoa alas aukealle, missä kolme kuollutta miestä lojuivat.

Hän onki autonavaimet metsänvartijan veristen khakihousujen taskusta, löysi kännykän ja laittoi sen pussiin. Hän mietti hetken ja otti myös miehen lompakon ja virkamerkin. Sitten hän meni kahden

muun luo ja etsi heidänkin lompakkonsa ja henkilökorttinsa.

Tästä nousee aikamoinen äläkkä, hän mielti itsekseen ja hykerteli riemastuneena pakatessaan tavaroita takaisin reppuun.

”Mitä helvettiä?” hän sanoi ja pysähtyi kuin seinään kiivettyään lähemmäs sitä polun kohtaa, mihin naispuolinen agentti oli kelahtanut.

Nainen ei ollut siellä.

Mies juoksi kiville roiskuneen suuren punaisen musteläiskän luo ja seurasi hiekkaan jäänyttä verivanaa pienen joen yläpuolelle, missä polku muuttui kapeammaksi.

Ei ole todellista, hän mielti katsellessaan vettä ja puita kaukana alapuolellaan. Hullu agentti oli hypännyt!

”Helvetin helveti”, hän puuskahti tutkiessaan kiväärin kiikari-tähtäimellä ikivihreää pensaikkoa ja valkoisena kuohuvaa vettä.

Naista ei näkynyt. Mies laski kiväärin ja suki kädellä hiuksiaan. Hänen olisi mentävä tuonne alas.

Hän katsoi kelloa.

Siihen ei ollut enää aikaa.

Ei sentään, hän ajatteli minuutin mentyä. Rauhoitu. Mieti, ääliö. Paljonko tuossa oli pudotusta? Ehkä pienen kerrostalon verran? Sitä paitsi naista oli todennäköisesti osunut sydämeen. Luoti oli nirhaisut aorttaa. Jumalauta, 16,2 gramman veneperäinen .338 kaliiperin Lapua Magnum lensi noin tuhat metriä sekunnissa, joten yleensä pelkkä varpaankynnen nirhaisu riitti hoitamaan homman.

Mies tuijotti alas kuohuvaan veteen, yläpuolella häämöttäviin vuorenhuippuihin ja sitten taas alas veteen.

Mieti nyt vähän. Nainen on kuollut. Kaikki ovat kuolleita.

”Matkaan”, Westergaard sanoi ja kääntyi heilauttaen kiväärinhihnan viimein olalleen.

OSA 1

KOTI KORPIMAILLA